

Е. О. КИРОВИЦ

КНИГА НА ОГЛЕДАЛАТА

„Какво е човекът? Какво не е?

Човекът е сън на сянка.“

Пиндар

ПЪРВА ЧАСТ

„Спомените са като куршуми. Някои прелитат покрай теб и само те плашат. Други те разкъсват и те оставят на парчета.“

Ричард Кадри,

„Убийте мъртвите“

Получих заявлението през януари, когато всички в агенцията все още се опитваха да се свързват от махмурлука през празниците.

Съобщението умело беше избегнало кошчето за боклук и се бе появило в кутията на електронната ми поща, където се бе наредило на опашка заедно с няколко десетки други. Хвърлих един поглед, имейлът ми се стори интересен, затова го разпечатах заедно с прикрепените страници от ръкописа и ги сложих в чекмеджето на бюрото си. Бързах да приключа една сделка и забравих за тях до края на месеца. Едва през дългия уикенд по случай Деня на Мартин Лутър Кинг преоткрих листовете, сложени в купчина заявления, които смятах да прочета през почивните дни.

Писмото беше подписано от някой си Ричард Флин и гласеше:

Драги Пипър,

Казвам се Ричард Флин и преди двайсет и пет години завърших английска литература в Принстън. Мечтаех да стана писател, публикувах няколко разказа в списания и дори

написах роман, съдържащ сто хиляди думи, който изоставих, след като беше отхвърлен от няколко издателства, и който сега самият аз намирам за посредствен и скучен. След това си намерих работа в малка рекламна агенция в Ню Джърси и останах в този бизнес, и до ден днешен. Отначало се заблуждавах, че рекламната дейност може да се сравни с литературата и че един ден ще се върна към писането. Очевидно не се случи нищо подобно. Мисля, че за повечето хора порастването означава, за съжаление, придобиването на способността да заключиш мечтите си в кутия и да я хвърлиш в Ийст Ривър. Изглежда и аз не съм изключение от правилото.

Преди три месеца обаче открих нещо важно, което извика в паметта ми спомена за поредица трагични събития, които се състояха през есента и зимата на 1987, последната ми година в Принстън. Вероятно знаете как е: мислиш, че си забравил напълно за нещо – събитие, човек или ситуация – и после изведнъж осъзнаваш, че споменът се пази в някоя тъмна стаичка в съзнанието ти, че не си го забравил и че винаги е бил там, сякаш се е случило вчера. Все едно отваряш стар килер, пълен с боклуци, и трябва само да преместиш една кутия или нещо друго, и всичко се посипва върху теб.

Това беше нещо като детонатор. Един час след като открих новината и се замислих за значението ѝ, аз седнах зад бюрото и завладян от спомени, започнах да пиша. Когато спрях, отдавна беше минало полунощ и бях написал повече от пет хиляди думи. Имах чувството, че изведнъж съм преоткрил кой съм, след като напълно бях забравил за себе си. Когато отидох в банята да измия зъбите си, спори ми се, че от огледалото ме гледа друг човек.

За пръв път от много години заспах, без да взимам хапче, а на другия ден казах на хората от агенцията, че ще отсъствам по болест следващите две седмици, и продължих да пиша.

Подробностите за събитията през онези месеци се завърнаха в съзнанието ми с такава сила и яснота, че скоро станаха по-образни и завладяващи от всичко друго в сегашния ми живот. Сякаш се бях събудил от дълбок сън, по време на който съзнанието ми само се е подготвяло за момента, когато ще започна да пиша за събитията, в които главните герои бяхме аз, Лора Бейнс и професор Йозеф Видар.

Разбира се, като се има предвид трагичният ѝ край, навремето историята спигна до вестниците, поне отчасти. Полицейски детективи и репортери ме пормозиха доста дълго време. Това беше една от причините, поради които напуснах Принстън и завърших магистърската си степен в Корнелския университет, живеейки две дълги и скучни години в Ипака. Никой обаче не откри истината за цялата история, която завинаги промени живота ми.

Както споменах, случайно разбрах истината преди три месеца и осъзнах, че трябва да я споделя с други, въпреки че гневът и отчаянието, които почувствах и все още чувствам, са съкрушителни. Понякога обаче омразата и болката те зареждат с енергия също като любовта. Резултатът от това намерение е ръкописът, който завърших преди две седмици след усилие, което ме остави изтощен физически и психически. Прилагам откъс съобразно инструкциите, които прочетох в уебсайта ви. Ръкописът е завършен и готов за предаване, редактирах го няколко пъти. Ако се интересувате да го прочетете целия, ще ви го изпратя веднага. Работното заглавие, което избрах, е „Книгата на огледалата“.

Ще спра допуск, защото на екрана на лаптопа си виждам, че вече съм превишил границата от петстотин думи за съобщение. Все едно, и без това няма какво повече да пиша за себе си. Роден съм и израснах в Бруклин. Завърших английска литература, както вече споменах. Не съм се женил и нямам деца, донякъде защото никога няма да забравя Лора. Имам брат, Еди, който живее във Филаделфия и когото виждам много рядко. Кариерата ми в рекламната дейност не е белязана с вълнуващи събития и няма особени постижения и неприятни Происшествия: изключително сив живот, скрип в сенките на всеобщата глъчка. Днес, когато постепенно приближавам края на професионалния си живот, аз съм старши автор на рекламни текстове в средна по големина агенция в Манхатън, близо до Челси, където живея повече от две десетилетия. Не карам порше и не отсядам в петзвездни хотели, но и не се тревожа какво ще донесе следващият ден, поне когато става дума за пари.

Благодаря, че ми отделихте време, и моля, уведомете ме дали желаете да прочетете целия ръкопис. Ще намерите адреса и телефонния ми номер по-долу.

Искрено ваш,

Ричард Флин

Следваше адрес близо до Пен Стейшън. Познавах района добре, защото и аз живеех там, когато бях студент.

Имейлът беше доста необикновен.

Чел съм стотици, ако не и хиляди писма през петте си години като литературен агент в „Бронсън и Матърс“. Агенцията, в която постъпих на работа на млади години, имаше отворена политика за запитванията. Повечето писма бяха непохватни, безжизнени и им липсваше онази характерна особеност, която предполага, че кандидатът за писател се обръща лично към теб, а не към някого от стотиците литературни агенти, чиито имена и адреси може да намериш в „Литерари Маркетплейс“. Някои бяха твърде дълги и пълни с безсмислени подробности. Писмото на Ричард Флин обаче не попадеше в нито една от тези категории. То беше сбито, добре написано и преди всичко излъчваше човешка топлина. Той не споменаваше, че се е свързал само с мен, но аз бях сигурен, без да мога да кажа защо, че случаят е именно такъв. Поради някаква причина Ричард Флин не беше сметнал за уместно да заяви, че е избрал мен.

Оставих настрана другите откъси, които възнамерявах да прочета, направих си кафе и седнах на дивана в дневната. Надявах се да намеря нещо в ръкописа и да мога да дам положителен отговор на човека, който го беше изпратил и към когото вече по някакъв необясним начин тайно изпитвах симпатия.

И така, започнах да чета откъса.